

φύγω. 5) Ἐξοικονομοῦμαι, τακτοποιῶ τὴν κατάστασιν Πελοπν. (Κλειτορ.) : Ἐμεῖς ἐδῶ μὲ τὰ ξύλα γυρορχόμα-
στε τὸ χειμῶνα. Ποῦ νὰ κάτσουνε οὔλοι αὐτοὶ καὶ ποῦ νὰ
γυρόρθουνε; Πβ. βολέω 2β, λατρεύομαι, πο-
ρεύομαι.

γύροθε ἐπίρρ. Κορσ. Λευκ. — Γ. Ἐπαχτίτ., Προπύλ.
1 (1908), 233— Λεξ. Δημητρ. γύροθες Λευκ. γυροθιά Λεξ.
Δημητρ. γύρουθε Λευκ. γύρουθες Λευκ.

Ἐκ τοῦ Βυζαντ. γύροθεν.

Πέριξ, κύκλῳ ἐνθ' ἄν. : Γύροθε τὰ βονόκορφα Γ. Ἐπαχ-
τίτ., ἐνθ' ἄν. || Ἄσμ.

Πέφτει τὸ χιόνι γυροθιά κι ἀνεμοστριφουλίζει,
μὰ ἐμένα τὴν καρδοῦλα μου ἕνας καημὸς φλογίζει
Λεξ. Δημητρ. εἰς λ. ἀνεμοστροφονλίζω. Πβ.
γυροβολιά 4, γύρω 1.

γυροθόλωτος ἐπίθ. Πελοπν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γύροσ καὶ τοῦ ἐπιθ. θόλωτος.

Ὁ θολωτός, ὁ κατεσκευασμένος εἰς σχῆμα θόλου. Ἡ λ.
μόνον εἰς ἄσμ.

Φοῦρε μου γυροθόλωτε, κόκκινε σὰν καμίνι,
ψῆσ' τὰ κουλλούρια ροδιὰ καὶ ἄσπρα τὰ τσουρέκια,
βγάλε καὶ τὴν τυρόπιττα σὰν ἥλιο ροδισμένη.

γυροκλώθω Πελοπν. (Κλειτορ.) Πόντ. (Ἄμισ. Κο-
τύωρ. Οἶν. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.) ὑροκλώθω Πόντ. (Κερασ.
Σταυρ.) Μέσ. γυροκλώδουμαι Πόντ. (Ἄμισ.) γυροκλώ-
δουμαι Πόντ. (Ἄμισ. Ἀργυρόπ. Ἰμερ. Τραπ.) ὑροκλώ-
δουμαι Πόντ. (Ἀντρέαντ. Κοτύωρ. Χαλδ.) ὑροκλώδουμαι
Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ.) Ἀόρ. ἐγυροκλώστα.

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. γύροσ καὶ τοῦ ρ. κλώθω.

Α) Ἐνεργ. 1) Γυρίζω, περιφέρομαι, τριγυρίζω Πελοπν.
(Κλειτορ.) : Τί γυροκλώθεις; (διατί περιφέρεσαι ἀργοσχό-
λως;) 2) Περιβάλλω καὶ κυκλικῶς Πόντ. : Ἀίνιγμ.

Πλατὺς, πλατὺς καλόςρεος τὸν κόσμον ὑροκλώθει
(ἢ θάλασσα). 3) Ἀναστρέφω, ἀναποδογυρίζω καὶ Πόντ.
(Σταυρ.) : Γυρόκλωσον τὰ τζιριχτὰ νὰ μὴν καίουνται (τζι-
ριχτὰ = τηγανίτες). Συνών. ἀναποδογυρίζω.

Β) Μέσ. 1) Περιέρχομαι, περιφέρομαι Πόντ. (Ἄμισ.
Ἀργυρόπ. Κοτύωρ. Σταυρ. Χαλδ. κ.ά.) : Ἐγυροκλώσταν
ὁλὰ τὰ μαχαλᾶδες Κοτύωρ. Γυροκλώδεται ὁλόερα 'ς σ'
ὁσπὶτ' Πόντ. Θὰ γυροκλώδεται τὴν ἐκκλησίαν τρία φο-
ρὰς Ἀργυρόπ. || Φρ. Σ' ἐκείνεν ἀποπίσ' γυροκλώδεται
(τὴν πολιορκεῖ πρὸς δημιουργίαν σχέσεων) Χαλδ. || Πα-
ροιμ. Ἐσὺ ἐκεῖ 'κ' ἔδ'νε, ἄμην τ' ὠβὸ σ' ἐκεῖ ἐγυροκλώ-
δουντον (ἐπὶ τῶν δρώντων παρασκηνακῶς) Πόντ. 2) Στρι-
φογυρίζω Πόντ. (Ἄμισ. Ἀντρέαντ. Κοτύωρ.) : Ἐγυρω-
κλώστα πολλὰ 'κ' ἐξάλλα Ἄμισ. Ἡ πιρπιλίκα σίτᾶ ὑρο-
κλώδεται 'ς σὴ λάμπαν κέσ', χατάρ' φέρ' ἢ τέλ' (ὅταν ἡ
πεταλούδα γυρίζῃ γύρω ἀπὸ τὴ λάμπα, φέρει εἰδήσιν ἢ ση-
μαίνει γέννησιν ζώου) Ἀντρέαντ. || Φρ. Ἀμὸν καρμᾶνα
ὑροκλώδεται (ὥς ἡ ἄδρακτος στριφογυρίζει, ἐπὶ ζωηροῦ
παιδὸς) Κοτύωρ. 3) Περιποιῶμαι Πόντ. (Ἰμερ. κ.ά.) : Γυρο-
κλώδουμαι τὸν ἄρρωστον. Ἐγυροκλώστα τον 'κ' ἐκεῖνος
διγενῆς 'κ' ἐγέντον (τὸν ἰκέτευσα, ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ἤλλαξε
γνώμην) Πόντ. || Φρ. Γυροκλώδεταιί με (προσπαθεῖ μὲ
περιποιήσεις ν' ἀποκτήσῃ τὴν εὐνοίαν μου) Πόντ. 4) Συντη-
ροῦμαι οἰκονομικῶς, διευθετῶ τὰ τοῦ οἴκου μου Πόντ. (Ἰ-
μερ. Τραπ.) : Γυροκλώδουμαι τ' ὁσπὶτ' Τραπ.

γυροκλώσιμον τό, Πόντ.

Ἐκ τοῦ ρ. γυροκλώθω.

Γυρόκλωσμαν, τὸ ὅπ. βλ.

γυρόκλωσμαν τό, Πόντ. (Χαλδ.) ὑρόκλωσμα Πόντ.
(Σεμέν.) ὑρόκλωσμαν Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γυροκλώθω.

Ἡ περιστροφή, τὸ στριφογύρισμα ἐνθ' ἄν. : Τὸ ὑρόκλω-
σμα ἐξαλάλωσέ με (= μὲ ἐξάλισε) Σεμέν. || Φρ. Σ σοῦ
χρόνον τὸ γυρόκλωσμαν (συνών. φρ. Σ τὸ γύρισμα
τοῦ χρόνου) Χαλδ.

γυροκόβω ἐνιαχ. γιουροκόβου Εὐβ. (Κύμ.) γυροκό-
φτω Πόντ. (Σταυρ. κ.ά.) Μέσ. γυροκόφουμαι Πόντ. (Τραπ.
Χαλδ.) Ἀόρ. ἐγυροκόπα Πόντ. ἐγυροκόφτα Πόντ. Μετοχ.
γιουροκομμένος Εὐβ. (Κύμ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. γύροσ καὶ τοῦ ρ. κόβω.

1) Κόπτω κυκλικῶς τὰ ἄκρα ἐνὸς πράγματος, περικόπτω
καὶ Εὐβ. (Κύμ.) Πόντ. (Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.) κ.ά. : Γυ-
ροκόφτω τὸ ζουμάρ' ἀς' σὸ σκαφίδ' (ἀποκόπτω τὴν ζύ-
μην ἐκ τῆς σκάφης) Σταυρ. || Ἄσμ.

Σὰν εἶσαι σὺ ὁ Κωσταντῆς, ἂν εἶς' ὁ ἀδερφός μου,
ποῦ εἶναι τὰ ξανθὰ μαλ-λιά, βρούντα γυροκομ-μένη;
(βρούντα=τούφα μαλλιών) Κύμ. 2) Παθ., ἐπὶ ὀφθαλμῶν
κεκμηκότων, περιβάλλομαι ὑπὸ μελανῆς ἀύλακρειδοῦς στε-
φάνης Πόντ. (Σταυρ.) : Ἐγυροκόπαν τ' ὀμμάτᾱ τ' (Πβ.
τὸ κοιν. : Τὰ μάτια του εἶναι κομμένα).

γυρόκομμαν τό, Πόντ.

Ἐκ τοῦ ρ. γυροκόβω.

Τὸ πέριξ τῶν ὀφθαλμῶν σχηματιζόμενον κοίλωμα μετὰ
μελανίας ἕνεκα ἀυπνίας, ἀσθενείας ἢ ἀδυναμίας. Συνών.
γυροκόψιμον.

γυροκούρτινο τό, Θήρ. (Οἶα κ.ά.) Πληθ. γεροκούρ-
τινα τά, Κύθν. γεροκούρτουνα Ἀμοργ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γύροσ καὶ κουρτίνα.

1) Λευκὸν ὕφασμα μετὰ πλατείας δαντέλας εἰς τὸ κάτω
ἄκρον αὐτοῦ, περιθέον τὸ ἄνω ἢ τὸ κάτω μέρος τῆς κλίνης
Ἀμοργ. Θήρ. (Οἶα κ.ά.) : Γύρω, γύρω 'ς τὰ κατωπόδαρα
κρεμούσανε τὸ γυροκούρτινο Θήρ. || Ἄσμ.

Ἀπ' ἑς τὸ γυροκούρτινο κάθεται 'να πουλλάτσι,
νὰ τσιλαγῇ νὰ σὲ ξυπνᾷ, τσύριε Δημητράτση!
Οἶα. Συνών. γυροπόδι 3, γύρος 3στ, τορναλέτο.
2) Κατὰ σημασιολογικὴν ἐπέκτασιν, ἡ νυμφικὴ κλίνη κεκο-
σμημένη διὰ γυροκουρτίνου Κύθν. : Τὰ γεροκούρτινα τὰ
στρώνουνε τὸ Σάββατο.

γυροκόψιμον τό, Πόντ.

Ἐκ τοῦ ρ. γυροκόβω.

1) Τὸ κόψιμον ἐνὸς πράγματος κατὰ τὰ ἄκρα αὐτοῦ, πέριξ.
2) Γυρόκομμα, τὸ ὅπ. βλ.

γυροκυκλοτραπεζοκαθέζομαι ἀμάρτ. Μετοχ.
γυροκυκλοτραπεζοκαθεζόμενος Τῆλ.

Ἐκ τοῦ ἀμάρτ. οὐσ. γυροκυκλοτράπεζο καὶ
τοῦ ρ. καθέζομαι.

Παρακάθημαι μετ' ἄλλων πέριξ τραπέζης. Ἡ λ. μόνον
εἰς καθαρογλώσσ. : Γύρισε νὰ δῇς τοὺς γυροκυκλοτραπε-
ζοκαθεζομένους.

